

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: J. Z., X, X,
zastoupeného JUDr. Ing. Vojtěchem Levorou, advokátem,
Slovanská 982/136, 326 00 Plzeň,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13
Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č.j. PK-DSH/353/19,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou ze dne 25. 3. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou dne 28. 3. 2019, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2019, č.j. PK-DSH/353/19 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní

řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen „Magistrát“ nebo „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 12. 12. 2018, č. j. MMP/293369/18 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Ford Mustang, RZ: X, uznán vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 9. 2018 (dále jen „zákon o silničním provozu ve znění účinném do 30. 9. 2018“) a z naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť na podkladě oznámení o podezření z přestupku Statutárního města Plzně - Městské policie, služebny Dopravní skupiny Plzeň, bylo zjištěno, že dne 22. 8. 2018 v době nejméně od 9:52 hodin do 9:59 hodin neznámý řidič s předmětným motorovým vozidlem v Plzni, na náměstí T. G. Masaryka, nejbližší domu č. p. 12, neoprávněně zastavil a stál na chodníku, tam kde to není dovoleno, čímž porušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 9. 2018, přičemž toto jednání vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tento přestupek byla žalobci uložena dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 9. 2018, za současného využití § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se domáhal též zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

2. Zákon o silničním provozu upravuje povinnosti řidičů a provozovatelů motorových vozidel.
3. Správní řízení je upraveno správním řádem. Řízení o přestupcích upravuje zákon o přestupcích.

[III] Žaloba

4. Žalobce namítal, že jádrem sporu je to, zda místo, na kterém žalobce parkoval, je či není chodníkem. Žalobce tvrdil, že nikoliv, a to z následujících důvodů:

Vozovka a správním orgánem tvrzený chodník je ze stejného materiálu, tedy ze zámkové dlažby (fotografie č. 4 správního spisu).

Okolo budovy, v jejíž blízkosti žalobce parkoval, je chodník z jiného materiálu, který je ze žulových desek obvyklých pro Plzeň (fotografie č. 3 správního spisu). Tento chodník je ohraničen obrubníkem a je v jiné výšce, než správním orgánem tvrzený chodník. Pokud by žalobce připustil, že stál na chodníku, pak zde existují dva mimoúrovňové chodníky, což je velmi neobvyklé.

O tom, že se po údajném chodníku běžně jezdí, svědčí fotografie č. 3 a č. 4 správního spisu, na kterých je zobrazen dodávkový automobil zásobující banku. Z opačné strany náměstí není vjezd k budově (banka ČSOB) zakázán. To ale správní orgán nemohl zjistit, neboť odmítl udělat místní šetření.

Z fotografie č. 3 a č. 4 správního spisu je patrné, že jsou zde umístěny tři květináče. Tyto květináče mají sloužit k zabránění průjezdu mezi parkovištěm a opačnou stranou budovy.

Kdyby žalobce připustil, že stál na chodníku, pak by došlo k absurdní situaci, a to, že jedna plocha z jednoho materiálu, která je ve stejné výši, je současně chodníkem a současně vozovkou.

5. Dále nelze přijmout argumenty, resp. závěry prvoinstančního správního orgánu:

Výsledek argumentace správního orgánu dospívá do takové absurdity, že vedle sebe mohou být dva chodníky výškově a stavebně rozdílné, avšak dvě vozovky výškově rozdílné být nemohou.

Jestliže pro správní orgán je zvýšený obrubník bariéra, pak je namístě otázka, proč je zde umístěna bariérou soustava tří květináčů.

Část plochy může být vozovkou, druhá část plochy (z pohledu od parkoviště) před květináky vozovkou není.

Správní orgán neprovedl šetření na místě; je mu jedno, resp. je pro něj irelevantní, odkud předmětné vozidlo, které se nacházelo za obrubníky a na které poukazoval žalobce, vjelo na předmětný pozemek; žalobce považuje za zcela účelové tvrzení správního orgánu, že řidič předmětného vozidla, které stálo na stejné ploše a ve stejné rovině jako vozidlo žalobce, neporušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu.

Není možné přijmout argumentaci správního orgánu, že řidič, než zaparkuje, by si měl ověřit mapové podklady konkrétního místa. Použití takového argumentu opravdu nelze brát vážně, a to z důvodu nesmyslné povinnosti, kterou se mu správní orgán snaží uložit a ani z důvodu, že zápis v KN není pro věc směrodatný.

6. Žalovaný potvrdil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, tedy odmítl napravit jeho procesní i výkladové chyby, čímž potvrdil i vadnost a chybnost rozhodnutí.
7. Žalobci je znám rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017-31. Z tohoto rozsudku vyplývá, že řidič se má především orientovat tím, z jakého materiálu je povrch, a že je rozhodující pouze faktický stav na místě. V citovaném rozsudku byl povrch rozdílný, a proto měl řidič vědět, že jiný povrch znamená chodník.
8. Podle konkrétní situace se řídil i žalobce. Řidič, který vjíždí na místo pro parkování klientů ČSOB, se nemá možnost orientovat dle něčeho jiného, než dle povrchu plochy a zábran z betonových květníků.
9. Pokud jde o betonovou plochu, ta se již z pohledu vjezdu na parkoviště několikrát mění, je však vždy z betonové zámkové dlažby, nikoliv z kamenů jako chodník při budově. Pokud by betonové květníky měly sloužit k tomu, aby řidiči nevjížděli na tzv. chodník, naskytuje se otázka, proč nejsou umístěny hned na kraji tzv. chodníku.
10. Pokud tedy někdo někdy rozhodl, že zvýšená část je chodník vedle jiného chodníku, měl by o tom být řidič jednoznačně dopravním značením či jiným vhodným způsobem informován (např. šrafování).
11. Jestliže není jednoznačně prokázáno nebo jestliže řidič není schopen jednoznačně určit, zda se jedná o chodník, pak i v případě, že by se prokázalo, že jde o chodník (zatím správní rozhodnutí staví na vlastní subjektivní úvaze), je třeba se zabývat, zda vůbec byl porušen právem chráněný zájem, jestli ano, zda je vůbec viníkem žalobce.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 24. 5. 2019, Žalobce dle žalovaného namítal v žalobě nesprávné hodnocení důkazů, potažmo nezjištěný skutkový stav. Žalovaný k tomu uvedl toliko, že obdobné námitky, které byly uvedeny v žalobě, uvedl žalobce již v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že se dostatečným a vyčerpávajícím způsobem k těmto námitkám vyjádřil v napadeném rozhodnutí, kde uzavřel, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze vší pochybnost zjištěn. Žalovaný tedy zcela setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, na které tímto v plném rozsahu odkázal.
13. S ohledem na shora uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

[IV] Posouzení věci soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
16. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
17. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci řízení vyslovili s takovým postupem souhlas.
18. Žaloba není důvodná.
19. Žalobci byla jakožto provozovateli motorového vozidla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
20. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
21. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
22. Podle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu jiní účastníci provozu na pozemních komunikacích než chodci nesmějí chodníku nebo stezky pro chodce užívat, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak.
23. Soud o žalobních námitkách uvažil následovně.
24. Stran skutkového stavu se podává, že žalobcovo vozidlo bylo dne 22. 8. 2018 (v časovém úseku nejméně od 9:52 do 9:59 hod.) zaparkováno v Plzni na náměstí T. G. Masaryka 12 před boční částí budovy, kde se nachází pobočka ČSOB.
25. Byť má žalobce pravdu v tom, že prostor určený pro parkování i prostor, na kterém stálo jeho vozidlo, je vydlážděn stejným materiálem (zámková dlažba), nelze si nepovšimnout, že je odlišen barevně (parkovací stání barvou materiálu s červeným odstínem; místo, kde stál žalobcův automobil, pak šedou barvou materiálu; viz č. l. 3 správního spisu). Stejně tak není možné přehlédnout zjevný výškový rozdíl mezi povrchem určeným k parkování a místem, kde parkoval žalobce (patrně např. rovněž z fotografie na č.l. 3 správního spisu). A

právě tento výškový rozdíl naprosto jasně ohraničuje a ukončuje prostor určený pro parkování, kde ovšem žalobce nestál.

26. Dále, žalobce má pravdu i v tom, že bezprostřední okolí blízké budovy je vydlážděno širokými žulovými deskami, zatímco následující prostor určený pro pěší je právě z oné zámkové dlažby (šedé barvy). Jak je ovšem uvedeno na str. 6 prvoinstančního rozhodnutí, široké žulové desky jsou pro Plzeň typickým způsobem vydláždění bezprostředního okolí historických budov, kterou budova na Masarykově náměstí (nachází se zde gymnázium a ČSOB) nepochybně je. Žalobce dále tvrdí, že „*tento chodník (míněny uvedené žulové desky) je ohraničen obrubníkem a je v jiné výšce, než správním orgánem tvrzený chodník (míněna zámková dlažba)*“, přičemž „*pokud by žalobce připustil, že stál na chodníku, pak zde existují dva mimoúrovňové chodníky, což je velmi neobvyklé*“. Ano, na žulový chodník navazuje barevně téměř shodný (tedy šedý) chodník zhotovený ze zámkové dlažby, když je tu patrný výškový rozdíl mezi oběma plochami. Jak je však velmi dobře patrné zejména z fotografie na č.l. 17 správního spisu, je tento rozdíl významně menší, než výškový rozdíl mezi oběma plochami (červenou a šedou) tvořenými zámkovou dlažbou. Ale zatímco žalobce považuje za velmi neobvyklou existenci dvou mimoúrovňových chodníků, existenci mimoúrovňových vozovek (viděno žalobcovou optikou, kdy obě plochy, červenou i šedou, ze zámkové dlažby považuje za vozovku) za neobvyklou nepovažuje.
27. Rovněž není patrné, z čeho žalobce dovodil, že tři květináče (zachycené např. na fotografiích na č. l. 3, 17 a 18 správního spisu) umístěné na šedé zámkové dlažbě „*mají sloužit k zabránění průjezdu mezi parkovištěm a opačnou stranou budovy*“. Velké betonové květináče umístěné na veřejných prostranstvích měst a obcí nejsou rozhodně primárně vnímány jako bariéry vymezující prostory pro pěší a plochy sloužící jako komunikace, ale jako ozdobné prvky, které mají přinést zeleň tam, kde je to jiným způsobem nevhodné nebo nemožné. Žalobce si nadto protiřečí, když na jednom místě žaloby považuje za absurdní, kdyby „*jedna plocha z jednoho materiálu, která je ve stejné výši, byla současně chodníkem a současně vozovkou*“, aby vzápětí konstatoval, že „*část plochy může být vozovkou, druhá část plochy (z pohledu od parkoviště) před květináky vozovkou není*“. Soud však polemiku nad tím, k čemu slouží tři květináče a kde by bylo jejich umístění vhodnější, považuje za bezpředmětnou, protože ve shodě se správními orgány obou stupňů je toho názoru, že plocha tvořená šedou zámkovou dlažbou byla a je chodníkem, nikoliv chodníkem a vozovkou zároveň.
28. Nedůvodnou soud shledal i žalobní argumentaci, podle které „*správní orgán neprovedl šetření na místě; je mu jedno, resp. je pro něj irrelevantní, odkud předmětné vozidlo, které se nacházelo za obrubníky a na které poukazoval žalobce, vjelo na předmětný pozemek*“, přičemž žalobce považoval „*za zcela účelové tvrzení správního orgánu, že řidič předmětného vozidla, které stálo na stejné ploše a ve stejné rovině jako vozidlo žalobce, neporušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu*“.
29. Předně, žalobce nepřesně citoval prvoinstanční rozhodnutí. Magistrát v něm neuvedl, že řidič vozidla, které stálo na stejné ploše a ve stejné rovině jako vozidlo žalobce, *neporušil § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu*, ale konstatoval přesný opak, tedy že ono ustanovení porušil. A zároveň správně uvedl, že není možné se zprostit odpovědnosti poukázáním na protiprávní jednání jiného.
30. A dále – místní šetření nemohlo nic změnit na tom, že žalobcovo vozidlo stálo tam, kde nemělo, tedy na chodníku. To bylo dostatečně zdokumentováno na místě a správní orgány obou stupňů z těchto podkladů přiléhavě vycházely při svém rozhodování.

31. Konečně, žalobce co by provozovatel vozidla během správního řízení (a ani v žalobě) neuvedl, že by předmětné vozidlo řídil někdo jiný. Odpovědnost za porušení zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 9. 2018 tak byla jeho odpovědností. Bylo jednoznačně prokázáno, že místo, na kterém žalobcův automobil stál v okamžiku kontroly, byl chodník, což bylo bezpochyby seznatelné z mnoha okolností (odlišné barevné provedení zámkové dlažby, výrazný, zhruba deseticentimetrový, výškový rozdíl, pruhy šedé barvy vymezená parkovací stání v rámci červeně zbarvené parkovací plochy). Soud dospěl k závěru, že správním orgánům obou stupňů nelze ničeho vytknout ani stran skutkových zjištění, ani stran jejich právního hodnocení.
32. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

33. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. 4. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce